

ادامه از صفحه اول

زنده‌دار زنده‌دل را

ناظری که ۲۹ بهمن۱۳۲۸ در شهر کرمانشاه به دنیا آمده است، بهتر از هرکسی می‌داند تاریخ این منطقه از ایران، نشیب و فرازهای زیادی داشته و هنرمندانش نیز در کنار اهل سیاست در رواج و رشد هویت و زبان شان، جهدا کرده‌اند. نخستین آن پس از سال ۱۳۰۵، سید علی اصغر کردستانی بود که از دیوان هنرمندانش نیز در کنار اهل سیاست در رواج و رشد شاعران کُرد (مولوی، وفایی، ظاهر بک‌جاف) برای رساندن پیام مردمان سرزمینش، نواهایی گفت که اگر آن یک سال، سنجد تبعیدگاه عارف قزوینی نمی‌شد، به بقین صدای سید از نظر عارف و جامعه ایرانی دور می‌ماند؛ اما آن تحریرهای ملکوتی میان آواز ایران جای گرفت و سید هم در سال ۱۳۱۵ سر به سینه تراب نهاد و رفت. در دهه‌های بعد، بار دیگر هنرمندانی تلاش کردند تا پیام شاعران سرزمین مادری‌شان را بازگویند و این بار مرتضی حنّانه، حسن کامکار و حسن یوسف‌زمانی، کاشف آوایی غریب بودند و آن خواننده توانا، کسی نبود جز مظهر خالقی که ۲۰۰ تصنیف و آواز را با شعرهایی از نالی، پیرمرد، وفایی، شیرکو، عثمان احمدی و عابد سراج‌الدینی که همگی به زبان کردی سروده بودند، برای موسیقی اصیل این ديار از خود برجای گذاشت. پس از نقطه عطف تاریخ معاصر ایران و رخداد انقلاب اسلامی هم موسیقی کردی بار دیگر وجه تمایز و نشانگر هویت رسمی کردها و زبان این سرزمین شد؛ کامکارها، یوسف زمانی، فرج‌پوری، ساعد، عدلیلی‌ها، صدیق تعریف، کیهان کلهر (که این نازنین، سرانجام در پنجاهونهمین جشنواره گرمی که همین روزها برگزار شد، توانست در کنار گروه جاده ابریشم به سرپرستی وییوما و در بخش بهترین موسیقی جهانی، نام ایران و موسیقی ایرانی را با گرفتن این جایزه یک بار دیگر جهانی کند). عباس کمندی، محمدیان، پورناظری‌ها و… هر کدام به نحوی و شیوهای، این میراث تاریخ معاصر موسیقی دادند؛ اما در آن میان، یک مغزی بود که نوایش قصه غریب پریشانی همه تاریخ بود و گویای اینکه بر سر این مردمان چه‌ها رفت و ناظری وقتی در سالن ورزشی باشگاه انقلاب، چند سال قبل، به همراهی گروه پرتوان کامکارها، هزاران نفر شنونده او می‌شدند و به زبان کردی، شعر حماسی می‌خواند، گویی سه‌تارش، راوی همان تاریخ است که شاید از دوران صفویان به بعد را روایت می‌کند؛ یا نه، می‌خواهد به گوش هرکه در عالم برساند نواهای گم‌شده هزارتوی تاریخ این سرزمین را… باید از او فرددان باشیم؛ او که در ترویج و شناخت هویت رسمی مردمان سرزمین مادری‌اش و حفظ میراث زبان شاعران هم‌زبانش، جهدا کرد و این واقعیتی است که نمی‌توان از آن گریخت و می‌توان به سان و لیسان کردها به وی گفت: «مانده نباشی!» ناظری به مدد روح بلند و متعالی خود، با بینش و ضمیر بیدار و جان نجیبی که دارد، خوب می‌داند که زندگی چیست و او کیست و از کجاست، کجای جهان ایستاده است و با کدام شرایط مادی و معنوی چه باید کرد و چه نیاید… او این معنی را به صاعقه هوش، همت و دل روشن‌بینش دریافته است و می‌داند که چگونه باید در رود بزرگ و روان آتات میرنده و گذرا، جاودانگی را سِیر کند… او خوب می‌داند چگونه «خالی هر لحظه را سرشار باید کرد از هستی، زنده باید زیست در آتات میرنده، با خلوص ناب سرمستی». او از خود می‌پرسد و از درون خود و کائنات پاسخ می‌گیرد:

«چیست جز این؟

نیست جز این راه،

زنده‌دار زنده‌دل را،

دَمِ راه،»

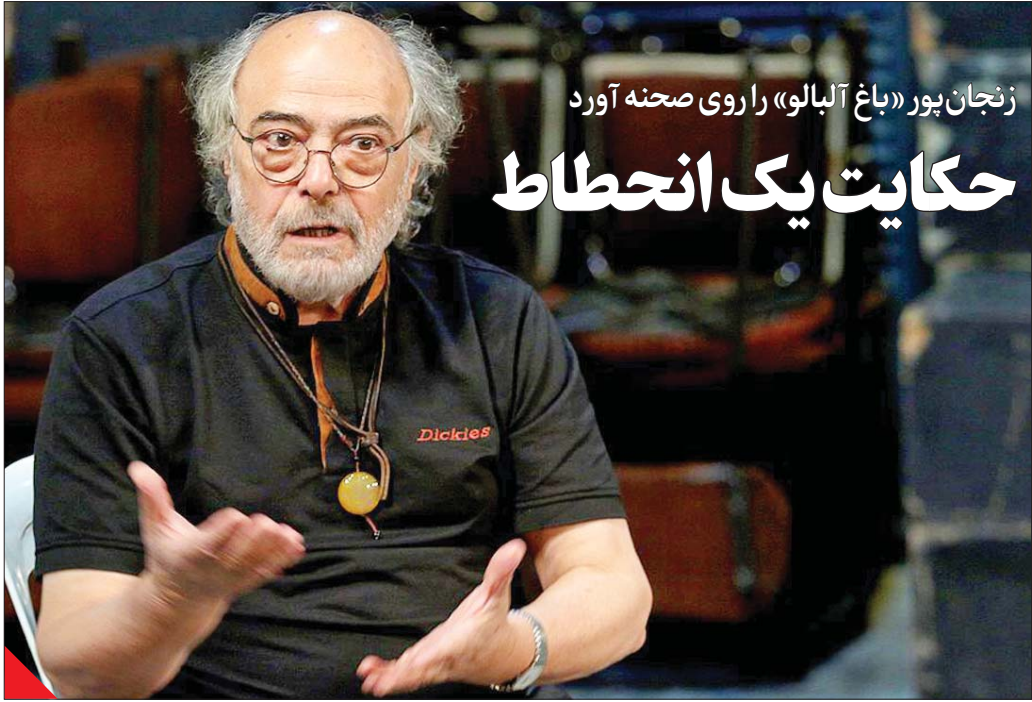
او به‌خوبی، خود را دریافته است…

را در این سال‌های سال…

امید داریم در چنین راه دشواری سال‌های دیگر هم در سلامتی به یوویی و نوآوری در موسیقی ملی و کردی ایران‌زمین، هم‌چنان خلاق و سرفراز باشد و پایدار بماند در این راه سترگ…

زنگان پور «باغ آلبالو» را روی صحنه آورد

حکایت یک انحطاط

عکس: آسمان رایت

شرق: پس از ۲۹ سال دوباره بر صحنه آمده، «باغ آلبالو»ی چخوف به روایت اکبر زنگان‌پور، زنگان‌پور این سال‌ها روایت‌های ارزنده‌ای از متون چخوف ارائه داده؛ از «دلی وانیا» و «سه خواهر» گرفته تا «مرغ دریایی». اما «باغ آلبالو» را چرا این همه سال بر صحنه نیاورد؟ سال‌های جنگ و خمپاره، وقتی خیلی جوان‌تر از امروز بود «باغ آلبالو» را در تالار وحدت روی صحنه برد اما عمر آن نمایش فقط یک شب بود.

شsb دوم در نزدیکی تالار، موشک زدند و اجرای «باغ آلبالو» به شب دوم نرسیده متوقف شد؛ اجرائی که در آن حمید طاعتی لویاخین بود، بهروز بقایی پیتا و سسهراب سلیمی هم فیروز اما امروز در اجرای «باغ آلبالو» این نقش‌ها را به ترتیب محسن بهرامی، حمیدرضا حیات و کریم اکبری مبارکه ایضا می‌کنند. یک روز از روزهای تمرین در کنار گروه شاهد تمرین‌ها هستیم. ایده‌های ناب زنگان‌پور برای فهم وسعیت مخاطب از ریزبینی‌ها و نکته‌سنجی‌های چخوف، که مدام آنها را به بازیگرانش یادآور می‌شود، شنیدنی و جذاب است. معمولا گوشه‌های از پلاتوی رودکی را با دقت تماشا می‌کنسد و بی آنکه اجرا را قطع کند، نکات را به گروه بازیگرانش گوشزد می‌کند. در این اجرا بازیگرانی همچون مهدی میامی، پرستو گلستانی،

گفت‌وگو با محسن امیریوسفی

«آشغال‌های دوست‌داشتنی» نیاز امروز ماست

عکس: سهراب سلیمی

بهناز شیربانی: محسن امیریوسفی بار دیگر با «آشغال‌های دوست‌داشتنی» آماده حضور در جشنواره فیلم فجر بود؛ فیلمی که به نظر می‌رسد به مرور نمایش عمومی‌اش سسخت می‌شود، به گره‌ای کور تبدیل شده است. با امیریوسفی درباره جشنواره سی‌ونجم و حواشی اخیرش و البته آخرین وضعیت «آشغال‌های دوست‌داشتنی» صحبت کردیم.

❖ بسیاری از اهالی رسانه و منتقدان در جشنواره، تقاضای نمایش «آشغال‌های دوست‌داشتنی» را داشتند که متأسفانه اتفاق نیفتاد و ظاهرا مشکل نمایش این فیلم همچنان ادامه دارد. در این مدت واکنشی از جانب مدیران دولتی نسبت به فیلم داشتید.

هیچ جوابی نگرفتم! ولی از همه صد منتقد و خبرنگار تشکر می‌کنم و به‌خاطر اینکه هیچ جوابی از دبیر جشنواره نگرفتم، از همه آنها عذرخواهی می‌کنم، بالاخره روزی «آشغال‌های دوست‌داشتنی» به نمایش درمی‌آید.

❖ این چهارمین باری بود که فیلمتان را در جشنواره ثبت‌نام کردید. چرا آن را رسانه‌ای نکردید و تا به‌حال دربراره اتفاقاتی که در این چند سال افتاده حرفی نزده‌اید؟

در این سال‌ها می‌خواستم در سکوت و باآرامش در بی احقاق حق فیلمم باشم، ولی به قول یکی از مدیران قبلی جشنواره، امسال هیئت محترم انتخاب بالاخره ننگ نپذیرفتن «آشغال‌های دوست‌داشتنی» را پذیرفت و آن را به نام خود ثبت کرد؛ این فیلم کاملا قانونی ساخته شده و نزدیک چهارسال است

هنر

را عهده‌دار بوده است. اما اکبر زنگان‌پور در گفت‌وگو با «شرق»، درباره تمایز این اجرا با اجرای ۲۹ سال قبل می‌گوید: «آن سال‌ها همه چیز خیلی با امروز فرق داشت. حتما در این سال‌ها نگاه من هم تغییرات بسیاری کرده است. آن زمان اولین‌بار بود که می‌خواستم از چخوف کاری روی صحنه ببرم اما حالا پنجمین‌بار است که می‌خواهم چنین کنم. پس نگاهم نسبت به جهان نمایشی چخوف نیز کامل‌تر شده. ظرفیت‌های صحنه را بهتر می‌شناسم و حاصل این تجارب حتما روی صحنه پیداست». «باغ آلبالو» در راستای جهان‌نمایشی و دراماتیک چخوف، حکایت یک انحطاط است. در «باغ آلبالو» بی‌اراده‌بودن و تسلیم تقدیرشدن آدم‌ها به‌خوبی مشهود است؛ آدم‌هایی که حس درونی‌شان و شخصیت‌شان به‌خوبی به مخاطب منتقل می‌شود. آدم‌هایی که هیچ تلاشی برای تغییر انجام نمی‌دهند و همین موضوع مخاطب را به‌شدت عصبی می‌کند، ویژگی شخصیتهی هر فرد درواقع نشان از وابستگی آنها به نسلی است که به آن تعلق دارند، تاریخی که زندگی آنها با آن درآمیخته است و هیچ‌گاه خود را جدای از آن نمی‌داند.

اصرار به روزمرگی در کل نمایش دیده می‌شود تا جایی‌که اتفاق خاصی در نمایش مبنی بر تغییر و تحول دیده نمی‌شود، شخصیت‌ها در یک خط موازی حرکت می‌کنند و هیچ قهرمانی در داستان وجود ندارد که آنها را از این ورطه نجات دهد و در سرنوشت آنها تغییری ایجاد کند. فقط لویاخینی که معامله‌گر معرفی می‌شود و در گذشته اجدادش از قشر فرودست جامعه بوده‌اند تلاشی در حد پیشنهاد به صاحبان باغ برای نجات این ملک انجام می‌دهد که با توجه به عدم قدرت تصمیم‌گیری -خواهر و برادر (صاحبان ملک، خانم رانوسکی و آقای گایف) آن هم بی‌نتیجه باقی می‌ماند و درنهایت این خود لویاخین است که به این حرکت ایستا و ملال‌آور پایان می‌دهد و صاحب ملک اجدادی آنها می‌شود.

درواقع لویاخین معامله‌گری است که از گذشته خود به‌نوعی جدا شده و امروز در هیبت و ظاهر تازه بر اشرافی‌گری صاحبان باغ سایه انداخته است به‌گونه‌ای‌که عاقبت باغ هم در دستان او رقم می‌خورد، کسی‌که امروز ثروت و قدرت را در دست دارد همان کسی است که اجدادش توکر صاحبان قدیمی باغ بوده‌اند و این همان تغییری است که در جامعه آن دوران روسیه اتفاق می‌افتد و صاحبان باغ به‌عنوان نماینده قشر گذشته نمی‌توانند آن را درک کنند هرچند درنهایت با ناامیدی تمام آن را می‌پذیرند و نهایتا همه تقصیرها را گردن تقدیر می‌اندازند.

از حضور در جشنواره حذف شد، به نظر شما تا چه حد برخی از این انتقادها به عملکرد هیئت انتخاب و داوری وارد است؟ همه داوران از چهره‌های شناخته‌شده و معتبر سینمای ایران بودند و چون همه فیلم‌ها را ندیدم، ترجیح می‌دهم نظری ندهم، ولی حجم اعتراضاتی که امسال به مدیریت و داوری جشنواره شد، نام جشنواره سی‌ونجم را ماندگار کرد. ولی درباره هیئت انتخاب، نپذیرفتن فیلم «کاناپه» آقای عیاری که غیر از داستان ساده و انسانی‌اش، منحصربه‌فردترین تجربه سینمای ایران در چهره‌پردازی بازیگران زن را نشان می‌داد، اوج محافظه‌کاری و بی‌مهری بود. کاناپه باعث تحول سینمای ایران در ارتباط هرچه‌بهتر و واقعی‌تر با فیلم‌های ایرانی می‌شود. من دو فیلم «لرد» آقای رسولف و «هجوم» آقای مگری و چند فیلم دیگر را هم ندیده‌ام، ولی مطمئنم کیفیت این فیلم‌ها کمتر از اکثر فیلم‌های جشنواره امسال نبود و حضورشان جشنواره را گرم‌تر و جذاب‌تر می‌کرد.

❖ بسیاری معتقدند ضعف‌ترین جشنواره سال‌های اخیر را پشت‌سر گذاشتیم. نظر شما چیست؟ هستند که باوجود همه مشکلات، فیلم‌های بسیار خوبی ساخته‌اند، فیلم‌های اول چون عمدتا ریشه در جریان فیلم کوتاه دارند، از پشتوانه غنی تکنیکی و محتوایی برخوردارند که امید به احیای سینمای ایران را بالا می‌برد.

❖ انتقاداتی نسبت به انتخاب فیلم‌ها، سطح کیفی آثار و درنهایت داوری‌ها شد که بسیاری از این حواشی همچنان ادامه دارد. امسال نام بسیاری از دیگر فیلم‌سازان جریان‌ساز سینمای ایران هم

«حجت امانی» سرپرست مؤسسه «صبا» شد

شوق: «حجت امانی»، به عنوان سرپرست مؤسسه فرهنگی - هنری صبا وابسته به فرهنگستان هنر منصوب شد. حجت امانی، متولد لرستان و دارای کارشناسی‌ارشد در رشته پژوهش هنر است. او یکی از بزرگ‌ترین استادان خطاطی ایرانی است. این هنرمند که نمایشگاه‌های متعددی در جهان برگزار کرده، این اقبال را داشت که منتقدان زیادی، ازجمله داوردار لوسی اسمیت به بازدید از نمایشگاهش بیایند و بر آثارش نقد بنویسند. امانی در مقطعی از فعالیت هنری خود، تمرکزش را از هنرهای سنتنی به سمت هنرهای جدید بُرد؛ تا جایی که مجله «آرت رادار» آمریکا درباره‌اش نوشت: «او هنرمندی چندوجهی

www.sharghdaily.ir

زیر آسمان فیروزهای

برگزاری چهاردهمین جشن تصویر سال

بزرگداشت دلی برای «کیارستمی»

● شرق: چهاردهمین جشن تصویر سال و جشنواره فیلم تصویر از یکم تا بیستم اسفند در خانه هنرمندان ایران با توجه به بزرگداشت عباس کیارستمی، رحلت آیت‌الله هاشمی‌رفسنجانی و ماجرای پلاسکو برگزار می‌شود. سیف‌الله صمدیان، دبیر جشن تصویر سال، در نشست خبری ضمن بیان مطلب بالا، گفت: در اولین روز جشن امسال، بزرگداشت عباس کیارستمی را برگزار می‌کنیم. البته قرار بود بزرگداشتی در سی‌ونهمین جشنواره فیلم فجر باشد این هنرمند بزرگ برگزار شود که با توجه به جهانی‌بودن عباس کیارستمی و حضور شخصیت‌های بین‌المللی فیلم‌سازی، این مراسم به بخش بین‌الملل سی‌ونهمین جشنواره فیلم فجر که در اردیبهشت سال ۹۶ در پردیس چارسو برگزار می‌شود، موکول شد.

او افزود: ما به‌خاطر همراهی عباس کیارستمی با جشن تصویر سال و فیلم تصویر سال، به‌صورت دوره‌می و دلی بزرگداشتی برای او برگزار می‌کنیم. صمدیان درباره بخش‌های گرافیک، کاریکاتور و عکس این دوره جشن تصویر سال، گفت: این بخش‌ها هرکدام در دو بخش آزاد و مسابقه که به جوانان زیر ۲۵ سال اختصاص دارد، برگزار می‌شود و در بخش کاریکاتور و گرافیک بخشی برای مدعوین در نظر گرفته شده است که آثار از بیشگامان این عرصه را به نمایش می‌گذاریم. این هنرمند عکاس از اینکه جشن تصویر سال ۱۴ سال است تداوم دارد، از آن به‌عنوان اتفاقی که کوچک نیست، یاد کرد و از همراهی خانه هنرمندان ایران گفت که بدون این حمایت، این رویداد ادامه پیدا نمی‌کرد. او اظهار خوشحالی کرد از اینکه این مکان با وجود تغییر چهار مدیر همچنان رویکرد خودش را که کاملا غیرسیاسی است حفظ کرده و در مسیر بسیار درستی حرکت می‌کند.

بنا بر اعلام صمدیان، بیش از ۴۰ هزار فریم عکس به تصویر سال ارسال شده که سعی شده در انتخاب‌هایشان نوعی آموزش اعمال شود، زیرا منظورشان نخبان نیستند، بلکه خوب‌های بالاتر از سطح متوسط در جشن تصویر سال حضور دارند. صمدیان با اشاره به مشکلاتی مانند اتفاقات پیش‌بینی‌نشده از جمله رحلت آیت‌الله هاشمی‌رفسنجانی و فاجعه پلاسکو که کارشان را عقب انداخته، گفت: برای اولین‌بار در جشن تصویر سال از عکاسان حرفه‌ای که شبانه‌روز در نزدیکی فاجعه حضور داشتند و عکاسی کردند، خواستیم آثارشان را برای تصویر سال ارسال کنند. این کار برای حفظ حرمت عکاسی حرفه‌ای رسانه‌ای ایران انجام شد. طبقه اول خانه هنرمندان به نمایش عکس‌های این فاجعه اختصاص دارد و در طبقه دوم، دیگر عکس‌های خبری و عکس‌های مربوط به رحلت آیت‌الله هاشمی نمایش داده خواهد شد.

همچنین صمدیان از کامییز درمیخش، هادی حیدری و حسن کریمزاده به‌عنوان اعضای هیئت داوری و انتخاب بخش کاریکاتور نام برد و گفت: در این بخش نیز از بیشگامان کاریکاتور آثاری به نمایش گذاشته می‌شود. علاوه بر این، در بخش کاریکاتور نشریات و روزنامه‌های ایران که توسط «آر۱۱» گردآوری شده است، صد کار از ۵۱ کارتونست فعال مطبوعاتی روی دیوار می‌رود.

صمدیان همچنین از اسماعیل عباسی، شادی قدیریان و ابراهیم نوروزی، اعضای هیئت داوران و انتخاب بخش عکاسی نام برد که در هرکدام از بخش‌های «ایران مس» و «موبایلی» به ۱۰ نفر جایزه نقدی اهدا می‌شود.

سیف‌الله صمدیان که یکی از اعضای شورای سیاست‌گذاری گروه سینمایی «هنر و تجربه» است، حدود سه سال است با این گروه به کمک سینمای بدنه آمده‌اند و خیلی از فیلم‌هایی را که در نوبت اکران، امکان نمایش نداشتند و در قالب و ساختار رایج سینما نبودن، در این گروه نمایش می‌دهند. این کار پیش از آنکه در هنر و تجربه انجام شود، از سال دوم جشن تصویر سال آغاز شده بود. جشن تصویر سال محل عبور گام‌های اولیه بسیاری از فیلم‌سازانی است که جشنواره‌های جهانی حضور دارند.

بنا بر نظر او، سه سال است با همکاری سازمان سینمایی علاوه بر بخش آزاد و جوان، بخش جشنواره جشنواره‌ها را ایجاد کرده‌اند که در این بخش برای اولین‌بار تمام فیلم‌های برگزیده جشنواره‌های کشور به نمایش گذاشته می‌شوند و علاقه‌مندان به مدت ۲۰ روز در دو سانس در سالن ناصری فرصت دارند با ذهنیت کامل یک سال سینمای ایران آشنا شوند.

۲۱۶ اثر از بین آثار رسیده در این بخش انتخاب شده است. هیئت انتخاب بخش فیلم، فیروز کلاترتی، ساعد نیک‌ذات، پریش نظریه، مهدی باقری و مهدی مختاری هستند. هیئت داوران را نیز کمال تبریزی، محسن امیریوسفی و هومن بهمنش تشکیل می‌دهند. در این بخش به بهترین تصویر نیز جایزه داده خواهد شد. این کار با این هدف انجام می‌شود که نشان دهند در دنیای امروز که انقلاب دیجیتال همه‌چیز را پیچیده کرده، تصویربرداری اهمیت بیشتری پیدا کرده و با اینکه دوربین در اختیار همه است؛ اما تعداد عکاسان کمتر شده است.

آگهی تغییرات شرکت جهش ژرف آوید سهمی خاص به شماره ثبت ۴۷۴۴۱۸ و شناسه ملی ۱۴۰۵۰۲۷۹۳۵ به استناد صور جلسه مجمع عمومی فوق‌العاده مورخ ۰۹/۰۵/۱۳۹۵ تصمیات ذیل اتخاذ شد:محل شرکت در واحد ثبتی تهران به آدرس : خیابان دکتر آیت حبیان ملایری نبش خیابان گلدار پلاک ۳۸ ط ۳ واحد ۱۱ کدپستی ۱۶۶۶۸۶۶۴۷ تغییر یافت و ماده مربوطه در اساسنامه بشرح فوق اصلاح گردید.با ثبت این مستند تصمیمات تغییر محل (تغییر نشانی در یک واحد ثبتی) انتخاب شده توسط متقاضی در سوابق الکترونیک شخصیت حقوقی مرقوم ثبت و در پایگاه آگهی های سازمان ثبت قابل دسترسی می باشد. م الف ۳۸۳۳۲

سازمان ثبت اسناد و املاک کشور اداره ثبت شرکت ها و موسسات غیر تجاری